

Zborový list

POPRADESKÝCH EVANJELIKOV

číslo II / 2010

MAREC - APRÍL

MODLITBA V ŽIVOTE KREŠŤANA

Som v rozpakoch čo napísať do úvodníka nášho Zborového listu o modlitbe? Veď toľko toho už bolo o nej napísané, ťažko sa hľadajú nové slová, kresťania ju denne ikskrát „používajú“, každý vie o čo ide, každý o nej vie to svoje, dalo by sa povedať, že modlitba je každodenná všedná záležitosť.

Napadá mi súvislosť s rozprávkou o soli nad zlato, ktorá nás už v detstve poučila, že taká „praobyčajná“ soľ, ktorej je všade dosť, ktorú všetci denne používame, a preto si ju dostatočne nevážime, sa stane veľmi vzácnym artiklom, keď nastane situácia, že jej niet, že ju nemáme, že ju nemôžeme použiť, lebo bez soli človek nemôže plnohodnotne žiť.

Podobne je to s našou každodennou modlitbou – vďaka Bohu, za dar modlitby! Vďaka za nesmierny poklad, ktorý v nej máme: vďaka za to, že nám je stále naporúdzí, za jej každodennosť, mnohonásobnú použiteľnosť, za jej univerzálnosť, že ňou môžeme ďakovať Bohu, chváliť Ho a oslavovať, že priame spojenie s Ním (bez toho, aby mal zapnutý odkazovač) môžeme mať prostredníctvom modlitby kedykoľvek, že môžeme prosiť o dobro tak pre seba, ako aj pre ostatných našich blížnych, skrátka a dobre, že ju máme, lebo bez nej by sme ako kresťania nemohli žiť plnohodnotný život viery, lásky a oddanosti k nášmu Bohu. Život kresťana bez modlitby je prosto nemožný! Ak by sme zanedbali modlitbu, náš duchovný život by upadol. Je dobré deň začínať, aj končiť s modlitbou. Je výborné, keď sa v rodine spoločne modlíme s našimi deťmi, lebo modlitba má aj ochranný účinok, veď cez ňu sme odolnejší voči pôsobeniu a

Zborový list popradských evanjelikov. Pre vnútornú potrebu Evanjelického augsburského vyznania cirkevného zboru v Poprade, Námestie sv. Egídia 8/17, tel. farský úrad: 789 587 2. Zodpovedný redaktor: Dr. Libor Bednár - zborový farár, e-mail: ecavpp@stonline.sk, jazyková úprava: Zuzana Valeková, spolupráca: Ing. Zuzana Hybenová a Stanislav Račko. Grafická úprava: Samuel Bednár. Vydávanie zborového listu môžete podporiť milodarom. Ďakujeme.

nástrahám toho zlého. V našich problémoch nám určite nepomôžu pochybní liečitelia či psychotronici, ale len naše modlitby „v komôrke srdca“ i modlitby v spoločenstve ďalších veriacich. Nie je potrebné veľké množstvo modlitieb, ale pravidelnosť modlenia. Ak k tomu pripojíme čítanie Biblie, je to ideálna kombinácia!

Vďaka Bohu, že toto všetko sa spája v Modlitebnom spoločenstve (MoS) ECAV a vďaka Bohu aj za to, že požehnané chvíle v skupinke MoS môžeme zažívať aj v našom cirkevnom zbere.

Do tretice vďaka Bohu, že náš cirkevný zbor môže byť hosťom 21. konferencie MoS ECAV 12. až 14. marca t. r. – všetkých jej účastníkov srdečne vítame, vyprosujeme hojnosť Božieho požehnania a želáme im, aby sa u nás v Poprade cítili ako doma.

Zuzana Valeková,
presbyterka a koordinátorka MoS CZ ECAV Poprad

MARTIN LUTHER: AKO SA TREBA MODLIŤ?

Zdroj: www.evanjelik.sk

Návod na modlitbu pre majstra Petra (1535): *Milý majster Peter! Podávam Vám to tak, ako to mám. Tak sa modlievam. Nech Vám i každému inému dá Boh lepšie sa modliť. Amen.*

Keď pocítim, že som cudzími vecami alebo myšlienkami akosi ochladol a stratil som chuť modliť sa – veď naše telo a diabol sa všelijako namáhajú prekážať nám v modlitbe – vezmem si žalmy a odbehnem do izbičky alebo do kostola, ak je vtedy čas pre zhromaždenie.

Začnem si najprv potichu hovoriť desať Božích prikázaní, Všeobecnú kresťanskú vieru a ak mám ešte čas, tak aj niektoré Kristove a Pavlove výpovede alebo niektorý žalm. Napokon, aj deti tak robievajú.

Preto najlepšie, keď ráno je modlitba naša najprvšia a večer naša naj-

poslednejšia práca a keď sa usilovne stránime falošných a klamných myšlienok, ktoré nám našepkávajú: Len trochu ešte počkaj, tak asi o hodinu sa pomodlíš, dovedy ešte musíš toto a tamto urobiť. Také myšlienky odvádzajú myseľ od modlitby ku každodennej práci a tá potom tak pevne drží človeka a celkom ho zaujme, že k modlitbe sa už ani nedostane.

Pravda, niektoré skutky môžu byť také dobré alebo aj lepšie ako modlitby, najmä keď ich vyžaduje núdza. Sv. Hieronymovi sa pripisuje výpoveď: Každé dielo veriacich je modlitba. A príslovie hovorí: Kto poctivo pracuje, ten sa dvojnásobne modlí. Tým sa v podstate hovorí, že veriaci človek sa vo svojej práci bojí a ctí si Boha, myslí na Jeho prikázania, aby nikomu nič zlého neurobil, nič neukradol, alebo nespreneveril. Také myšlienky a taká viera nepochybne z jeho práce robia

modlitbu a okrem toho aj obeť vďaky.

Naproti tomu zase musí platiť pravda, že práca bez srdca je zlorečená, teda kto pracuje nepoctivo, ten dvojnásobne zlorečí; lebo myšlienky jeho srdca sa pri práci tak vyvíjajú, že opovrhujú Bohom a pomýšľa len prestupovať Jeho prikázania, bližnému pôsobiť krivdu, kradnúť a spreneverovať. Čo iné sú také myšlienky než číre rúhanie a zlorečenie proti Bohu a ľuďom? Svojou prácou dvojnásobne zlorečí a sám seba preklína. A preto takí navždy zostanú len žobrákmi a lumpmi.

O takomto ustavičnom modlení hovorí Kristus (L 11): Máme sa neprestajne modliť. Lebo neprestajne sa máme vyhýbať hriechu a krivde, čo sa môže stať len tam, kde sa boja Boha a kde majú pred očami Božie prikázanie, ako hovorí 1. Žalm: „Blahoslavený o Jeho zákone rozjíma dňom – nocou.“

Musíme aj na to dbať, aby sme si takto neodvykali od pravej modlitby a aby sme si také skutky nevysvetľovali za nutné lebo nimi nie sú, lebo by sme

napokon zleniveli k modlitbe, omrzela by nás a ochladli by sme k nej. Ved' diabol okolo nás nie je lenivý ani darobný. Takisto aj naše telo je až priveľmi náklonné a náchylné k hriechu a protiví sa duchu modlitby.

Keď sa ti už takýmto ústnym rozhovorom srdce rozohrialo a precitlo, tak si kľakni alebo postoj so zloženými rukami, pozdvihni oči k nebu a hovor alebo mysl čí možno najkratšie: „Nebeský Otče, milý Bože! Som nehodný, úbohý hriešnik. Nie som hodný pozdvihnúť k Tebe oči a ruky a modliť sa; ale pretože si nám všetkým prikázal modliť sa, k tomu si nám prisľúbil vyslyšať nás, okrem toho si prostredníctvom svojho Syna, nášho milého Pána Ježiša Krista naučil nás aj slovám a spôsobu modlitby, preto poslušný Tvojmu prikázaniu prichádzam modliť sa. Spolieham sa na Tvoje milostivé zaslúbenie. Modlím sa v mene Pána Ježiša Krista spolu so všetkými svätými na zemi tak, ako ma to On naučil: „Otče náš, ktorý si na nebesiach ...“

MODLITBA MARTINA LUTHERA

Daj nám Otče, bratskú lásku, aby sme sa všetci navzájom uznávali a ctíli, ako skutoční bratia a sestry a Teba, nášho milého Otca prosili za všetkých a za každého tak, ako dieťa prosí otca za druhé dieťa.

Daj, aby nikto z nás nehľadal svojho prospechu, aby nikto z nás nezabúdala na druhých. Oslobod' nás od nenávisťi, závidi, nesvornosti a daj, aby sme sa, ako pravé deti Božie, navzájom milovali a svorne volali- nie „Otče môj“ – ale „Otče náš“. Amen.

*Silvia Rothová, členka MoS ECAV
Poprad*

Máte radi štvrtkové podvečery? Ja áno. A rada vysvetlím, prečo práve podvečery vo štvrtok. Dôvod je jednoduchý – v tomto čase totiž máme stretnutia modlitebného spoločenstva nášho cirkevného zboru, ktorého som členka. Teším sa na spoločenstvo, ktoré máme navzájom medzi sebou, ale najmä na spoločenstvo s Pánom Ježišom, lebo On nám zaslúbil: „Kde sa zídu dvaja alebo traja v mojom mene, tam som uprostred nich.“ A my naozaj cítime Božiu prítomnosť, keď sa spoločne modlíme, čítame si Písmo sväté podľa tém a úvah k nim uvedených v štvrtročníku MoSt, keď sa navzájom delíme o svedectvá, teda naše najvlastnejšie skúsenosti, ktoré máme zažité vo svojom živote viery a chodenia s Pánom Ježišom.

Úprimne chcem vyznať, že modlitebnému spoločenstvu vďačím aj za svoj duchovný rast, pretože až tu som sa naučila nahlas sa modliť v spoločenstve. Už nemám problém pomodliť sa pri rôznych rodinných či iných príležitostiach a stretnutiach a prejavíť tak vzťah veriaceho Božieho dieťaťa k svojmu Pánovi i našej evanjelickej cirkvi. Naopak, rada tieto príležitosti využívam a mám pocit, že v mnohých prípadoch je to moja skromná misia a evanjelizácia na miestach a medzi ľuďmi, ktorí „nechodia s Pánom Ježišom“.

Modliavam sa i s mojimi deväťročnými vnúčatami-dvojičkami Radkom a Zuzankou, ktoré žijú v Bratislave. Keď som u nich na návšteve, večer sa spolu modlíme a naučila som ich modliť sa aj svojimi slovami. Na prvom mieste ďakujeme za Božiu pomoc a ochranu a potom nasledujú prosbičky, pri ktorých deti nezabudnú ani na rodičov a prosia o ich zdravie. Som veľmi rada, že ich srdiečka sú tou úrodnou pôdou, ktorá prijíma semenka Božieho slova a dôvery v silu modlitby. Veľmi k tomu prispieva aj náboženská výchova v škole, na ktorú sa tešia, pretože sa im páčia biblické príbehy i spoločné modlitby s ostatnými deťmi.

A nielen to, Radko a Zuzanka si zo svojich vlastných skúseností uvedomujú, že je dobré veriť Božím zaslúbeniam, že Pán Ježiš počuje naše modlitby a pomôže nám, keď ho o to prosíme.

Keď som u nich bola v októbri na návšteve, zažili sme príhodu so stratenými kľúčmi a s vypočutou detskou modlitbou. Dcéra odchádza do práce prvá a zať odváža deti do školy. Jedno ráno pred odchodom z bytu hľadal svoj zväzok kľúčov. Bol presvedčený, že večer ich položil na kreslo, ktoré majú na chodbe. Ani po chvíli hľadania sme ich nenašli, a tak zať odišiel s tým, že iste ich omylom z kresla vzala jeho manželka. Ale keď jej telefonoval, zistil, že ona ich nemá. Poobede, keď sa všetci vrátili domov, bola najdôležitejšia úloha hľadanie stratených

klúčov. Spoločne sme prehládali celý byt, všetky možné i nemožné miesta, nevynímajúc ani odpadkový kôš. Zať i dcéra sa navzájom obviňovali a nervozita rástla. Medzitým sa Zuzanka vytratila do detskej izby, zložila rúčky a v modlitbičke prosila Pána Ježiša o pomoc. Netrvalo dlho a moja dcéra si odrazu spomenula, že ešte ráno pred odchodom do práce odložila do izby taštičku s CD-čkami, ktorá bola od predošlého dňa na kresle v chodbe. Išla teda po ňu, prezrela ju a našla tam kľúče zapadnuté pod CD-čkami. Od radosti nimi zacengala a keď to započula Zuzanka, vybehla z izby a zakričala: „Ježiško ma vypočul, lebo ja som sa modlila, aby sa kľúče našli!“ Všetci sme si vydýchli a v očiach sa nám objavili slzy radosti i dojatia. Som presvedčená, že v tomto prípade naozaj išlo o vypočutú úprimnú detskú modlitbu, lebo dcéra celý deň v práci premýšľala nad stratenými kľúčmi, ale až po Zuzkinej modlitbe si spomenula, kde by mohli byť.

A mám naporúdzi aj Radkovu skúsenosť s vypočutou modlitbou. V sobotu, po niekoľkých dňoch od udalosti s kľúčmi, odcestovala celá rodina na Záhorie, kde zať búral časť starého víkendového domčeka. Bol na po-

vale, lebo odstraňoval trámy a dosky zo stropu. V jednej chvíli sa mu však pošmykla noha a on spadol do izby na dlážku. Vďaka Bohu, že sa mu pri tom nebezpečnom páde nič nestalo. Ale mohlo sa stať, lebo nebezpečenstvo naozaj hrozilo – veď na mieste dopadu, len asi 20 cm od jeho hlavy, bola doska, ktorú už predtým uvoľnil, a z nej trčali ostré klince. Nechýbalo veľa a mohlo sa to, namiesto tých pár modrín čo mal, skončiť aj tragédiou. Keď sme sa o tom večer doma rozprávali, Radko presvedčivo vyhlásil: „Tatikovi sa preto nič vážne nestalo, lebo my sa vždy modlíme aj za zdravie našich rodičov!“

Tieto skutočné príbehy a svedectvá mojich vnúčat hovoria samy za seba, že náš Pán vypočúva modlitby, nevynímajúc ani modlitby našich detí a vnúčat. Len od nás, ktorí ich vychovávame, je potrebné, aby sme ich k tomu viedli a sami im boli príkladom. Pamätajme na to, lebo nás k tomu povzbudzuje sám Pán Ježiš, ktorý povedal: „Dovoľte deťom prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takých je kráľovstvo Božie. Veru, vám hovorím: kto neprijme kráľovstvo Božie ako dieťa, nikdy nevojde doň.“ (Mk 10:14-15)

INAUGURAČNÁ MODLITBA DUCHOVNÉHO ANGLIKÁNSKEJ CIRKVI

„Pane Bože, urob, prosím, zo mňa nástroj pokoja, aby som prinášal lásku kde je nenávisť, odpúšťanie kde je urážka, jednotu kde je nesvornosť, vieru kde je pochybnosť, nádej kde je zúfalstvo, radosť kde je smútok, svetlo kde vládne tma.“

Spracovala Mária Bobovská

A povedal im podobenstvo, ako sa im treba vždy modliť a neochabovať. L 18,1 V určitých situáciách potrebujeme Božiu pomoc alebo pociťujeme tlak, aby sme sa za niekoho modlili. A prečo to máme robiť opakovane a dlhodobo? Pán Boh často počuje a vypočuje naše modlitby takmer okamžite, pri nemoci alebo v ťažkých obdobiach.

Každý kresťan, ktorý sa modlí, však zažije aj opačné situácie, a to dlhé obdobia čakania, ktoré môžu niekedy trvať aj celé roky. Niekedy sa vynorí otázka, či je správne opakovane sa modliť za jednu osobu alebo situáciu. O tom, že to tak musí byť, nám hovorí text „V modlení vytrvajte, bdejte pri ňom a dobrorečte“ Kol 4.2. Prečo to tak musí byť? Čo tým Pán Boh sleduje? My sa predsa takto nechováme k svojim blíznym. A ani nečakáme, kým nás niekto o niečo stokrát poprosí, kým na to zareagujeme.

Je niekoľko dôvodov, prečo s nami Boh takto koná. Boh nás nechá prosiť o niečo viackrát aj preto, že nepripustí aby sme si z Neho urobili sluhu, ktorý nám je neustále k dispozícii. Preto nás nechá čakať. Praje si od nás pokoru a vytrvalosť pri modlitbe, aby sme nezabudli, kto je On a kto sme my – nehodné stvorenia, ktoré sú zachránené jedine z milosti.

Boh reaguje s oneskorením na naše modlitby možno aj preto, lebo keď musíme opakovane Boha o niečo pro-

siť, pochopíme, že to vytúžené vypočutie modlitby nie je jednoduchá vec a nemôže ju spôsobiť človek. Keď sa za niečo dlhodobo modlíme, vieme skutočne oceniť, keď nám to Boh splní. Možno Boh neodpovedá na naše modlitby aj preto, aby nám pripomenul našu vlastnú slabosť a závislosť od Neho. Ak by sme Ho museli o niečo prosiť iba raz, určite by sme stratili spred očí mieru našej bezmocnosti. Keďže nás však Pán Boh nechá čakať, musíme uznať, že by sme to, za čo sa modlíme, nikdy nezvládli z vlastnej sily. Možno Pán sleduje dlhodobější cieľ, aby sme viac o ňom iným rozprávali, čítali Božie slovo. Kým Pán Boh čaká so svojou odpoveďou a vyžaduje od nás, aby sme Ho o to vždy znovu prosili, privádza nás k tomu, aby sme skúmali sami seba. Chce aby sme pýtali, čo je skutočne dôležité.

Bdelosť pri modlitbe. Svoje napomenutie, aby sme boli v modlitbe vytrvali, dopĺňa apoštol Pavol týmito slovami: „bdejte pri ňom a dobrorečte“. Ostaňte bdeli, ostražití, dávajte pozor. Byť alebo ostať bdeli znamená predovšetkým to, že budeme striktné dozerať na kvalitu, spôsob a množstvo našich modlitieb. Nikdy sa nesmieme modliť tak, aby sa Boh o všetko postaral bez toho, aby nás do toho vtiahol. Aj keď prežívame ťažké obdobia, v ktorých veriaceho opustia pocity a aj istota, podľa Božieho nariadenia nám to nebráni ďalej veriť a modliť sa. Musíme Bohu dôverovať v každej situácii. „Kto z vás sa bojí Hospodina a po-

čúva hlas Jeho služobníka? Kto chodí v tme a nežiari mu svetlo, nech dúfa v meno Hospodinovo a nech sa spo-

lieha na svojho Boha.“ Túto radu nám dáva Izaiáš 50,10.

BIBLICKÉ HODINY V DOMOVE DÔCHODCOV XENÓN

Anna Gumuláková, st. za všetkých, ktorí sa stretávajú na biblickej hodine v DD Xenón

Milujeme Boha a žijeme s Ním. A preto sa chceme podeliť o radosť zo stretnutí na biblických hodinách v Domove dôchodcov Xenón. Každý deň nás Pán Boh vedie a dvíha. Aj keď nám už sila slabne On nás neopúšťa. A tak sa tešíme tomu, že keď už nevládzeme ísť do chrámu, aj tak sa môžeme a máme kde stretávať. Vždy v posledný štvrtok v mesiaci, v kaplnke Domova dôchodcov Xenón, sa na biblickej hodine stretávame pri Božom slove. Veľmi radi si vypočujeme kázeň, ktorú nám zvestuje zborový brat farár. Ak je zborový brat farár mimo Popradu, zastupujú ho bratia farári z okolia. Biblická hodina nie je nikdy zrušená. Okrem Božieho slova spievame piesne. Aj keď naše hlasy už nie

sú veľmi na spievanie, lebo sme skôr starší ako mladší, tešíme sa z toho, že môžeme spievať Pánu Bohu na slávu a sme v spoločenstve s Ním. Tak ako je to v piesni z ES č. 652.

Na biblickú hodinu do Domova dôchodcov Xenón prichádzame poväčšine stále tí istí. V kaplnke je však ešte dosť miesta aj pre ďalších, ktorí majú túžbu prísť. Veríme, že v okolí býva mnoho bratov a sestier, ktorí už nevládzu zájsť do chrámu, no napriek tomu túžia po Božom slove, a tak ich srdečne pozývame na biblické hodiny do Xenónu, aby sme sa čím viacerí mohli spoločne tešiť na každé stretnutie pri Božom slove v Jeho spoločenstve.

J 14:23: „Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať a prídeme k nemu a budeme prebývať u neho.“

ČAS SLUŽIEB BOŽÍCH V POPRADE

Ing. Vladimír Gallo

Chcem navrhnúť a tlmočiť požiadavku svojich mládežníkov. Nazdávam sa, že nielen naši mladí sú zvyknutí dlhšie večer bdieť a ráno sa im potom nechce včasnšie vstávať. Navrhujú posunúť začiatok Služieb Božích na neskoršiu hodinu. Myslím, že to stojí za zváženie, keďže mladá generácia má dnes trend začínať deň až keď je slnko už vyššie. Prečo im v tomto nevyjst' v ústrety?

Autor: Dietrich Bonhoeffer

V Písme svätom je jedna kniha, ktorá sa líši od všetkých ostatných kníh Biblie tým, že sú v nej len samé modlitby. Sú to Žalmy. Biblia je Božím slovom a ním sú aj Žalmy. Sú teda tieto modlitby k Bohu vlastne Božie slovo? To sa nám zdá byť ťažko pochopiteľné. Len vtedy to pochopíme, keď uvážime, že správne modliť sa môžeme naučiť od Ježiša Krista. Modlitba je vlastne slovo Božieho Syna, ktorý s nami ľuďmi žije, slovo upriamené na Boha Otca, ktorý žije vo večnosti. Ježiš Kristus preniesol pred Boha všetko ľudské snaženie, všetku radosť, vďačnosť i nádej. V Jeho ústach sa ľudské slovo stáva Božím slovom, a keď sa my modlíme Jeho modlitbu, zase z Božieho slova bude ľudské slovo. Takto všetky modlitby Biblie sú modlitby, ktoré sa modlíme spolu s Ježišom Kristom. Nimi nás On zahrňuje a nimi nás privádza pred Božiu tvár. Len v Ježišovi a s Ježišom Kristom sa môžeme správne modliť.

Keď má Biblia aj modlitebnú knihu, poučme sa z toho, že k slovu Božiemu nepatrí len slovo, ktoré On k nám hovorí, ale aj slovo, ktoré On chce od nás počuť, lebo je to slovo Jeho milého Syna. To je veľká milosť, že nám Boh hovorí, ako sa môžeme s Ním rozprávať a vytvárať spoločenstvo. To môžeme vtedy, keď sa modlíme v mene Ježišovom. Na to sú nám dané Žalmy, aby sme sa ich učili modliť v mene Ježiša Krista.

Na prosbu učeníkov im Ježiš dal Otčenáš. V ňom je obsiahnuté všetko modlenie. Čo zapadne do prosieb Otčenáša, to je správne modlenie. O knihe žalmov povedal Luther: „Tiahne sa cez Otčenáš a Otčenáš sa zase tiahne cez ňu, takže jedno s druhým sa celkom krásne môže vyrozumieť a tvoria hraný súlad.“ Tak sa Otčenáš stáva skúšobným kameňom na to, či sa modlíme v mene Ježiša Krista, alebo vo vlastnom mene. Má preto veľký zmysel, že máme Žalmy často pripojené k Novej zmluve.

Zo 150 žalmov sa pripisuje 73 kráľovi Dávidovi, 12 zložil Dávidom zamestnaný spevácky majster Ásáf, ďalších 12 levítska spevácka rodina Kórachovcov, účinkujúca za Dávida, 2 kráľ Šalamún a po jednom Héman a Étán, údajne hudobníci činní za Dávida a Šalamúna.

Dávid je, podľa svedectva Biblie, ako pomazaný kráľ vyvoleného ľudu Božieho, predobrazom Ježiša Krista. Dávid svedčil o Kristovi vo svojom úrade, vo svojom živote, vo svojich slovách. Dávidove modlitby sa modlil s ním Kristus. Dávid sa nemodlil len z plnosti svojho srdca, ale z moci Kristovej, ktorá v ňom prebývala.

Kto sa modlí s knihou Žalmov? Modlí sa Dávid, Šalamún, Ásáf, atď., Kristus sa modlí, my sa modlíme. Je to v prvom rade celý zbor, v ktorom sa skutočne môže dokázať modlitebné bohatstvo Žalmov. Je to konečne aj každý jednotlivec, pretože má účasť v Kristovi a v Jeho zbere a Jeho mod-

litbu sa modlí. Kdekoľvek všetko spoločne rozvažujeme, spoznávame tú nádhernú cestu, ktorou Boh ide, aby nás naučil modliť sa. Do našich ranných a večerných modlitieb musíme

pribrať aj žalmy, podľa možnosti aj viac žalmov spoločne čítať a modliť sa, aby sme tak v roku viackrát prešli celou knihou Žalmov a vždy hlbšie do nej vnikli.

MISIJNÁ MODLITEBNÁ SKUPINKA

Autor: Zuzana Hybenová

Spolupracovníci Misie na Níle (MN) dostávajú okružné listy, ktoré obsahujú úvahu niektorého farára, pôsobiaco v MN, nad Božím slovom a tiež informácie o najnovších udalostiach v strediskách MN v krajinách, kde Misia pôsobí, s uvedením za čo sa treba modliť, kde je Božia pomoc najpotrebnejšia. V okružnom liste 1/2010 brat farár Wolfgang Nestvogel rozviedol odpoveď na otázku: Prečo Boh chce, aby sme sa modlili? V podstate sa dá na túto otázku odpovedať veľmi ľahko. Otec chce svoje deti vychovávať a zároveň si s nimi vybudovať živé vzťahy. Preto kladie na túto komunikáciu najväčší dôraz. Láska hľadá blízkosť! A blízkosť si žiada, aby sme ju vyjadrili – aj slovami. Boh svoje deti úžasnym spôsobom zapája do vlastného konania. Tesnejšie si nás k sebe pripútava tým, že isté veci nám dáva, len keď sa za ne modlíme (Jk 4,2). Takto nás učí byť závislými od Jeho opateru a veriť v ňu. Trénuje nás, aby sme vyhľadávali Jeho blízkosť, dobiedzali Jeho otcovské srdce a tak ho postupne lepšie a lepšie spoznávali. Takýto zámer má Boh s každým svojím dieťaťom, nielen s niekoľkými zvlášť angažovanými. Preto Ježiš nie je zmierený s rutinou a s tým, keď poľavujeme v modlitbe. Ukazuje nám, ako nevyhnutne mod-

litbu potrebujeme – moja stála potreba! A potom nám ukazuje, ako spoľahlivo svoje deti vypočuje – neustála Božia vernosť! Kto chce byť realista, mal by zo svojho slovníka vyškrtnúť – žiaľ veľmi rozšírenú frázu: ‚Nestačí sa modliť, treba aj niečo urobiť. Znie to tak, akoby vytrvalá modlitba bola pre kresťana tou najjednoduchšou vecou na svete. Ako by najväčšou samozrejmosťou bolo, že Ježišov učeník bez obmedzovania a intenzívne komunikuje so svojím Bohom. A pritom v 7. kapitole Matúš dokazuje, že Ježiš považuje za potrebné naliehať nás vyzývať k modlitbe. Pozná naše srdce a naše zvyky, a preto vie, ako ľahko sa naša pozornosť dá odviešť od modlitby, ako ľahko ustávame v modlení. Nie – modlenie je všelijaké iné, len nie samozrejme. Ale keď si odznova kľakneme k modlitbe, keď sa prostredníctvom Boha necháme uchvátiť modlitbou, tak potom aj naša práca sama od seba získa nový švih a pociťuje jej silné pôsobenie. A preto si nehovorme: ‚Ruky, čo sa k modleniu skladajú aj robiť niečo majú.

Jeden básnik to vyjadril celkom inak a oveľa správnejšie: ‚Ruky, čo sa k modleniu skladajú, On posilňuje k činu. A čo ruky modliaceho konajú, to je vyjadrenie Jeho rady.

Film Martin Luther

Božie slovo nám prikazuje pamätať na svojich vodcov. Pre nás evanjelikov najvýznamnejším vodcom je reformátor Dr. Martin Luther. Vo štvrtok 21. januára si mnohí členovia CZ, a aj niekoľko žiakov, mohli pozrieť film o reformátorovi cirkvi, o jeho horlivej viere, poznaní pravdy podľa Božieho slova a jeho boj za pravdivé a čisté učenie. V modlitbe prítomní ďakovali za tohto vzácneho muža.

Božia milosť u kráľa Dávida.

Kázeň Božieho slova v nedeľu De-
viatnik, založená na texte Dávidovej
modlitby (2 Sam 7, 18-22) upriamila
pozornosť poslucháčov na to, ako si
kráľ Dávid uvedomil veľkú Božiu mi-
losť u neho. A preto v pokore sa pýta:

„Kto som ja, Hospodine, Pane, a čo je
môj dom, že si ma doviedol až sem?“
Dávid žasne nad veľkosťou Božej mi-
losti. Tento príbeh bol napísaný, aby
sme sa aj my zamysleli nad Božou mi-
losťou v našich životoch. Chrámo-
vé spoločenstvo radostne vyznávalo:
Tvoja milosť presahuje, Bože, svetov
hranice, požehnáva, potešuje dáva da-
rov tisíce (ES 316).

Zbierky

Vo februári sa uskutočnili tri zbierky:
na podporu rodiny po bratovi fa-
rárovi Radimovi Cingelovi (355 €), na
podporu postihnutých zemetrasením
na Haiti (346 €) a na podporu prekla-
dateľom Biblie do jazyka Nawuri v
Ghane (252 €).

MODLITBA

*Martin Šefranko, Tranovský evanjel-
lický kalendár na rok 2010*

Pane Ježiši, ďakujeme, že vďaka
Tebe nemusíme žiť ako duchovní bez-
domovci. Chválime Ťa, že nás pozývaš
k sebe a dávaš nám cirkev ako dobrý
priestor pre život s Tebou i s bratmi
a sestrami. Pomôž nám tento priestor
správne využívať a pestovať vzájomné
spoločenstvo. Daruj nám široké srd-
cia, ktoré sú otvorené aj pre nových
ľudí i Tebou očistenú myseľ a svedo-

mie, aby sme vedeli rozlišovať dobré
od zlého. Nik z nás neprežíva ustavič-
ne iba radosť, a nik z nás ani ustavične
nesmúti. Ty, Bože, nás dokážeš spojiť
v našich radoostiach i žiali tak, že mô-
žeme niesť bremená druhých a oni zas
tie naše. Ty, Pane, nás vieš zjednotiť
tak, že sa nemusíme cítiť slabí a záro-
veň nestratiť zo zreteľa, že nik z nás
nemá silu na všetko. Ďakujeme, že
máme jeden druhého a že Ty si v na-
šom strede. Amen.

ŽIVÝ TRANOSCIUS

Zuzana Budinská

Keď naši rodičia a starí rodičia žili, nebolo roboty. Pracovali na poli a chovali statok. Aj ovečky, aby bolo vlny, z ktorej sa tkalo súkno a šili kapce. Boli aj takí ľudia, ktorí nemali ani jeden zemiak. Medzi nimi žila chudobná ženička, vdova s mnohými deťmi. Ťažko znášala svoje utrpenie a preto každú nedeľu chodila do kostola. Vedela naspamäť mnoho modlitieb a aj doma si spievala nábožné piesne. Vtedy nebol ani dom smútku, a preto nebohý ležal doma a tetka nikdy nechýbala ani na pohreboch. Stalo sa raz, že ochorel kantor, a tak tetka prvá začala spievať.

Ale raz sa jej stala nepríjemná vec. Išli byť Vianoce a ona si nemala čo obuť. Staré kapce sa zodrali a na nové nebolo. Rozmýšľala, plakala, ako len bude v starých kapcoch na taký veľký sviatok. Nakoniec sa rozhodla pre modlitbu a tu jej napadlo, že by si mohla skúsiť kapce požičať. Ráno zašla ku susedke, tá jej však kapce nepožičala, ale darovala. Obdarovaná vrúčne ďakovala Hospodinovi za tú dobrú myšlienku a susedke za dar a hovorila si: „Veď aj v Písme svätom je napísané a bude vám dané“. Keď sa o tom dozvedel pán farár Tomko, napísal o tom článok do Evanjelického kalendára a tetku nazval „živý Transcius“.

POSLEDNÝ TELEFONÁT

Osobná modlitba dcéry po smrti mamičky (zdroj: internet).

Dnes mi zomrela mamička a ja som si uvedomila, že už jej nebudem môcť zavolať, ísť za ňou a stisnúť jej ruku. Pri poslednom telefonáte som jej povedala: „Mami, prevolám celý kredit!“

Nikdy nevieme, kedy to môže byť posledný rozhovor a výška kreditu by mala byť taká, aby sme raz v srdci neniesli pocit viny. Mamička zaspá-

la. Náš Pán bol k nej v čase jej odchodu milostivý. Pre nás pozostalých je to veľmi bolestivé. Preto nezabúdajte, že „zavolám zajtra, neskôr, atď.“ už nemusí byť. Prosím, zavolajte svojim rodičom, lebo zajtra už nemusí byť. Drahý náš Pane, prijmi moju mamičku pred svoju tvár a priviň si ju k sebe vo svojom nebeskom kráľovstve. Stratila som najdrahšiu bytosť na zemi. Amen.

Prevzaté z www.patmos.sk pri príležitosti 500. výročia narodenia a 450. výročia úmrtia Leonarda Stöckela

Pripravilo predsedníctvo ŠZS z knihy L. Stöckel, Život a dielo, od Doc. ThDr. A. Hajduka

Milé sestry a bratia, 16. storočie bolo v našom senioráte poznačené reformačným zápasom a svedectvom tohto zápasu. V zmysle slov Ž 119,46: „O Tvojich svedectvách chcem hovoriť, pred kráľmi sa nezahanbím“ vzniklo Confessio Pentapolitana – Vyznanie viery piatich kráľovských miest. Bezprostrednou príčinou vzniku boli uznesenia uhorského snemu v Bratislave, ktorý v roku 1548 vo svojom XI. článku nariadil vyhnať z krajiny všetkých anabaptistov a zwingliánov. Tak boli panovníkom Ferdinandom I. vyslaní komisári po celej krajine a ich úlohou bolo prešetrenie a preskúmanie a zakročenie. Evanjelické cirkevné zbory sa ocitli v novej situácii, hrozilo im, že budú neprávom upodozrievané z kacírstva a anabaptizmu.

To bol podnet, že sa päť východoslovenských miest – Bardejov, Prešov, Košice, Levoča a Sabinov, ktoré prijali Lutherovu reformáciu a spájali ich aj obchodno-ekonomické záujmy, rozhodli spoločne zostaviť jedno vierovyznanie – Penatapolitanu. V auguste 1549 v Prešove ho predložili na schválenie komisárom, vácovskému biskupovi Štefanovi Bardalovi a radcovi Gregorovi Šibrikovi. To bolo ich vyznanie pred mocnými tohto sveta

a otvorená cesta na vlastný náboženско-cirkevný život v duchu Augsburgského vyznania a Lutherovej reformácie.

Práve tu je potrebné znova poukázať na význam a postavenie Leonarda Stöckela (1510 – 1560), ktorý bol rektorom školy v Bardejove, študoval vo Wittenbergu a poznal osobne Luthera a Melanchtona, s ktorým bol dobrým priateľom a často si písali. Leonard Stöckel svojou prácou, príkladom viery, organizovaním duchovného života a službou cirkvi je stále aktuálnym príkladom a výzvou na skúmanie jeho života a čerpania z jeho odkazu, ktorý nás zvlášť v našom senioráte zaväzuje. Vyznával, že cirkev je Božím dielom, dielom Ducha Svätého a nie ľudským. Jeho odkaz je aktuálny pre každého evanjelika: „Aby sme boli pravými, živými a večnými členmi Božej cirkvi, potrebné je, aby sme nielen počúvali slovo evanjelia a prijímali sviatosti, ale k tomu vážne pripojili aj svojho ducha.“

Keď na Synode piatich miest v roku 1546 mali zvoliť prvého hodnostára – archidiakona, L. Stöckel sa modlil: „Ježiši Kriste, Synu jediného Boha, spolu so svojím Otcom

i Duchom Svätým, s pohľadom na Tvoju nekonečnú dobrotu a milosrdenstvo, ktoré si nám prejavil svojou krvou za nás tak hojne vyliatou, pokorne Ťa vzývame, riad' naše myšlienky a našu vôľu. Spravuj nás, aby sme v zhode s Tvojou najsvätejšou vôľou svojím snažením Tebe slúžili v úrade,

ku ktorému sme boli povolani podľa nášho presvedčenia. Udeľ úspešný výsledok voľby, ukáž nám muža, ktorý sa svedomito postará o blaho našej cirkvi. Potlač diabla, aby úboho nezdeformoval a nerozvrátil Tvojou krvou vykúpenú cirkev. Ochráňuj ponížených v ich poníženosti. Zlom srdcia pyšných a obráť ich k sebe, aby všetci vzývali Tvoje meno a aby prišlo Tvoje kráľovstvo a Tvoja vôľa sa rovnako diala ako na nebi, tak aj na zemi. Amen“

Práve tento svedok Božej pravdy zostavil Pentapolitanu, nie ako učenec, ale ako učenik a svedok Pána Ježiša Krista a osobný priateľ reformátorov, s ktorými udržiaval kontakt bohatou korešpondenciou. Pentapolitana má XX článkov, ktoré nadväzujú na Augsburgské vyznanie.

No tak, ako bolo potrebné svedectvo tohto muža v 16. storočí, tak je potrebné naše svedectvo a vyznanie v tomto 21. storočí. Svet vtedy aj dnes bol ohrozovaný a nádej je v tom, čo Boh koná pre nás a s nami v Pánovi Ježišovi. Tak to urobil aj Leonard Stöckel, ktorý v júni 1539 prišiel do Bardejova a pričínal sa o to, aby päť východoslovenských miest prijalo Augsburgské vyznanie. Jeho osobným vyznaním je aj 26 článkov-artikúl pre cirkevné zbory v Šarišskej župe, ktoré napísal v roku 1540 a sú svedectvom jeho zápasu a služby, v ktorej stojíme teraz my. Nezabúdaj, že nielen svet, ale Tvoj zbor, tvoja cirkev, tvoja rodina potrebuje tvoje svedectvo viery. „O Tvojich svedectvách chcem hovoriť, pred kráľmi sa nezahanbím.“

AKÝ VZÁCNY DAR SÚ SLUŽBY BOŽIE A VEČERA PÁNOVA

Dana Zubčáková, prevzaté zo štvrtročníka MoS ECAV, MoSt 2/2010

Z Božej milosti som sa nie tak dávno mohla zúčastniť pre mňa výnimočných služieb Božích s Večerou Pánovou. Boli pre mňa výnimočné, lebo Pán ma počas ich priebehu hlboko zasiahol v srdci svojou láskou i upozornením. Uvedomila som si nemilú pravdu, že Služby Božie i Večera Pánova sa neraz pre mnohých z nás počas stávajú samozrejmosťou, vykonávame ich mechanicky, ako nákup v obchode. A práve tá „samozrejmosť“ je nám veľmi na škodu, pripravuje nás o veľké požehnanie a blaženosť s

Pánom. Musíme byť ostrážiti a prosiť Pána, aby tie Božie skvosty pre naše srdcia, akými Služby Božie a Večera Pánova sú, boli pre nás vzácne a slávnostné okamihy vychutnávania Boha i stretnutia s Ním. Veď nám ich pripravuje náš Pán Boh.

Témou spomínaných Služieb Božích bol List apoštola Pavla Filemonovi. Príbeh je nám známy: bohatého Filemona okradne jeho otrok Onezimus, preto sa dostal do väzenia. Tu sa stretáva s Pavlom, väzneným pre Krista, a milosťou Božou cez počuté evanjelium od Pavla sa stáva Božím dieťaťom. Pavol píše Filemonovi (ktorý tiež uveril Bohu), aby Onezimovi dlh

odpustil. Silná duchovná účasť srdca kňaza pri výklade listu a jeho obsah ma zasiahli hlboko do srdca. Prečítajte si pozorne ten list, milovaní. Koľko lásky mal Pavol, koľko túžby bojovať za dušu svojho brata, koľko ochoty zaplatiť aj jeho dlhy, hoci on sám bol chudobný!

Ako blesk z neba ma odrazu ovalilo poznanie: Veď tu nám Boh odkrýva túžbu svojho srdca, aby sme boli ako Pavol! Takéto má byť Božie dieťa! Od týchto služieb Božích je to pre mňa jeden z najpôvabnejších listov, toľko lásky je v ňom, starostlivosti, záujmu o človeka, ktorý zišiel zo správnej cesty... Pavlovo veľké srdce, plné lásky...

A potom, pri prijímaní Večere Pánovej, keď som mohla počuť z úst kňaza moje meno: „Prijmi, Danko, toto je telo Pánovo, ktoré sa vydáva za teba...“ bola som tak veľmi, veľmi dojatá, že môj Pán o mňa stojí, hoci som veľmi vzdialená kvalite Pavlovho srdca. Ale veľmi chcem byť i ja raz taká ako on... Bola som veľmi šťastná, že Pán ma má rád takú, že som v Jeho ruke, Jeho dieťa... Aký vzácny dar je Slovo Božie a Večera Pánova. A tá vďačnosť a dojatie z Božej lásky pretekali mojím srdcom... Bola som hosťom svojho Pána. Boli to pre mňa mimoriadne Služby Božie a mimoriadna Večera Pánova.

Nedovoľme, aby sa tieto Božie dary stali samozrejmosťou, lebo ich pre nás pripravuje náš Pán s veľkou láskou a chce nás obohatiť. Často však tvrdý a nezúčastnený postoj nášho srdca spôsobí, že odchádzame naprázdno, bez duchovného zážitku so svojim Hostiteľom. Nech nám je i apoštol Pavol

príkladom veľkej lásky a obetavosti k ľuďom bez rozdielu. Zamyslime sa nad sebou, či nemáme aj my voči bratom, sestrám neraz tesné srdcia? Možno niektorých prehnane kritizujeme a k iným, sympatickejším, sme veľkorysejší... Prosme Boha, aby nám daroval milosrdné srdcia, ktoré v našich bratoch a sestrách uvidia Krista, ktoré sú schopné odpúšťať, milovať. Avšak potrebujeme zároveň také srdcia, aby sme i svoje omyly videli v správnom zrkadle a vedeli sme odsúdiť aj vlastný hriech.

*Dobroreč duša moja Hospodinovi a celé moje vnútro Jeho svätému menu!
Dobroreč duša moja Hospodinovi a nezabúdaj na žiadne Jeho dobrodenia!
(Žalm 103:1-2)*

Jacques Musset (výber pripravila Soňa Slahová)

Krajina Kanaán

Krajinu Kanaán môžeme vertikálne rozdeliť na niekoľko oblastí:

veľmi úzka pobrežná pláň pozdĺž Stredozemného mora;

centrálne horská reťaz dosahujúca výšku 1200 m. n. m., zložená z náhorných plošín (Galilea), vrchov (Samária, Judea) a menších plání;

zvláštne údolie Jordánu, ktorý takmer v celej dĺžke tečie pod úrovňou mora, Jordán pramení na úpätí vrchu Hermon 200 m nad úrovňou mora, preteká cez Tiberiadské more (212 m pod úrovňou mora) a vteká do Mŕtveho mora (392 m pod úrovňou mora).

V tejto krajine, od tretieho tisícročia obývanej Kanaánčanmi, sa postupne usídlil biblický národ. Za dvanásť storočí krajina Kanaán dostala nasledujúce mená:

zasľúbená zem, krajina Izraela.

po rozkvetení Dávidovho kráľovstva: kráľovstvo Izraela (na severe), kráľovstvo Júdu (na juhu).

po vyhnanstve, 587 pred Kristom: Galilea (sever), Samária (stred), Judea (juh), Palestína (názov od Grékov a Rimanov).

Viacero mien jedného národa – počas dvanástich storočí biblický národ dostal viacero mien:

Hebreji – pred príchodom do krajiny Kanaán okolo r. 1235 pred Kristom,

Izraeliti – po usedení sa v Kanaáne

až do vyhnanstva (1235-586 pred Kristom),

Židia – po vyhnanstve od r. 586 pred Kristom. (Židia – národ, židia – vyznávači židovského náboženstva).

Púšť – historické a geografické pozadie Biblie. Na púšti sa kmene, ktoré odišli z Egypta, sformovali do jediného národa. Pamätaj na celú cestu, ktorou ťa po púšti viedol za týchto štyridsať rokov Hospodin, tvoj Boh, aby ťa pokoril, vyskúšal a poznal, čo je v tvojom srdci, či budeš zachovávať jeho príkazy, alebo nie. (5 M 8:2) Blízkosť rozľahlých púští (etiópska, egyptská, sinajské púšte, Arabská a Negebská púšť a stepi v Sýrii) spôsobuje, že v protiklade s nimi krajina Kanaán vyzerá ako nádherná záhrada. Uprostred nekonečných plání bez života je úrodnosť naozaj výnimkou.

Hory – krajina v Izraeli je veľmi členitá a jej obyvatelia v porovnaní so susedmi vyzerajú ako horali. V mnohých náboženstvách sa vrch pokladá za miesto stretnutia medzi bohmi na nebi a človekom na zemi. Jedno z prvých mien, pod akým Boh v Biblii vystupuje je El Šaddai, čo znamená Boh z hôr – horal. Dôležitú úlohu zohrávali najmä dva vrchy, Boží vrch v Sinajskej púšti a vrch Sion.

Boží vrch – tu dal Boh Izraelitom svoje zákony počas ich dlhého putovania púšťou a sem sa prišiel prorok Eliáš posilniť vo viere.

Vrch Sion – na tomto vrchu postavili Jeruzalem a Šalamúnov chrám. Sem prichádzajú zástupy pútnikov

a spievajú žalmy (Ž 120-134 Piesne výstupov – pútnické piesne).

Tri moria

Stredozemné more – biblický národ nie je národ moreplavcov predovšetkým preto, že Izrael má rovné, otvorené pobrežie, ktoré neposkytuje nijakú prirodzenú ochranu prístavu, ale najmä preto, že jeho susedia, z juhu Egyptania a zo severu Feničania, boli takí dobrí námorníci, že Izrael nemohol pomýšľať na to, aby im konkuroval; pre potomkov kočovníkov spätých so zemou, bolo Stredozemné more nesmierne nebezpečné miesto a odtiaľ aj prišli obávané vpády prímorských národov.

Mŕtve more – volajú ho aj Slané, Orientálne, Planinové či Asfaltové more a je to unikátny jav; nachádza sa v preliačine 392 m pod úrovňou Stredozemného mora; v dôsledku veľmi silného vyparovania vody má najvyššiu koncentráciu soli zo všetkých morí, preto v jeho veľmi slanej vode sa ľahko pláva, a nežije v nej nijaký živočích, ani rastlina; z vôd Mŕtveho mora sa ťaží chlorid sodný (soľ), chlorid magnézia, síra a živice.

Galilejské more – toto more, či skôr veľké jazero, sa volá aj Kinneretské alebo Tiberiadské more; na rozdiel od Mŕtveho mora by sa mohlo nazývať „živé more“, lebo voda v ňom je sladká, čistá a oplýva rybami.

Vinič – pre roľníka z Biblie bol vinič veľmi cenná plodina. Pestoval ho na slnečných stráňach a dôkladne sa oň staral. Kypril zem, strihal výhonky a ohradil vinicu múrikom, aby ju uchránil pred zverou. Postavil v nej

aj vežu, odkiaľ striehol na líšky a na zlodějov. Pochytajte nám líšky, maličké líšky, ktoré ničia vinice; naše vinice práve kvitnú. (Veľp 2:15). Vinič sa ťahá do výšky, a preto sa hovorí pod viničom, tak ako pod figovníkom. Obaračky sa konali na jeseň a bol to veľký sviatok. Keďže víno rozveseľuje, je symbolom radosti a oslavy. Proroci a múdri muži však vystríhajú, aby sa neprekročila miera. Nepozerať na víno, ako červenie, ako sa perlí v pohári a hladko zbehnú. Nakoniec hryzie ako had a štípe ako zmija. Oči ti budú vidieť veci čudné veci a tvoja myseľ bude hovoriť zvrátene. (Pr 23:31-33). Biblia často prirovnáva Izrael k viniču, ktorý si Pán zamiloval a nešetří preň nijakú námahu. Zaspievam pieseň o svojom milom, pieseň môjho milého o jeho vinici. Vinicu mal môj milý na žírnom kopci. Prekopal ju, zbavil kamenia; vysadil ju ušľachtilou révou; vystaval vežu uprostred nej, aj lis vytesal v nej; potom čakal, že donesie hrozno, ale doniesla trpké hrozno. (Iz.5:1-2). Podobenstvom o vinici kreslí prorok nevďačnosť Izraelitov. Miláčik a priateľ je Boh Jahve.

Figovník – je to vzácny strom aj preto, že poskytuje tieň. Za letných horúčav sa pod ním príjemne oddychuje. V Biblii je tento strom symbolom pokoja, životnej pohody a bratstva. Júda a Izrael bývali v bezpečí, každý pod svojim viničom a figovníkom od od Dánu až po Beér-Šebu po všetky dni Šalamúnove. (1 Kr 5:5). Rastie aj v skalnatom teréne a nepotrebuje veľa vlhky. Prvé plody sú veľmi šťavnaté. Vtedy Izaiáš povedal: Vezmite figo-

vý koláč. Vzali a položili ho na vred; uzdravil sa. (2 Kr 20:7).

Oliva – spolu s viničom a figovníkom je oliva najrozšírenejšou ovocnou drevinou v Izraeli. Oliva rastie všade. Poznáme ju podľa hrčovitého kmeňa a striebřistých listov. Plody sa zbierajú na jeseň; lisujú sa a získava sa z nich výborný olej, používaný na viacero spôsobov: na svietenie, na prípravu jedál, na rany a do voňaviek. Týmto olejom pomazali kráľa. V Biblii je oliva dôležitým symbolom. Ja som však v dome Božom ako čerstvá oliva; na večné veky dúfam v milosť Božiu. (Ž 52:10). Oliva ovešaná plodmi znamená hojnosť Pánovho požehnania. Tvoja žena bude ako úrodný vinič vo vnútri tvojho domu; tvoji synovia ako mladé olivy okolo tvojho stola. (Ž 128:3).

Jačmeň a pšenica – to sú dve základné obilniny, z ktorých si biblický roľník pripravoval chlieb. Jačmeň bol lacnejší, preto bol potravou chudobných. Pán riekol Mojžišovi: Keď budete žať obilie svojej krajiny, pri žatve nezožni úplne okraj svojho poľa a klasy nepozbieraj; ponechaj ich chudobnému a cudzincovi; ja som Hospodin, váš Boh. (3 M 23:22).

Kozy a ovce – cenným majetkom biblického národa boli početné stáda kôz a oviec. Vo dne sa pásli na kopcoch a na noc sa zahánali do ohrád s nízkymi kamennými múrikmi. Poskytovali mäso, vlnu, kožu a mlieko, z ktorého sa vyrábala smotana, maslo a syr. Ovce sa strihali na jar a bol to deň veľkých slávností. Tieto zvieratá sa často používali na obetovanie. Biblia niekedy prirovnáva Izraelitov k pa-

súcemu sa stádu. Boh je ich pastier a venuje im všetku starostlivosť, na rozdiel od niektorých predstavených – zlých pastierov. Hospodin je môj pastier, nebudem mať nedostatku. Na pastvách zelených ma pasie a k vodám osviežujúcim ma privádza. Dušu mi občerstvuje, po spravodlivých cestách vodí ma pre svoje meno. (Ž 23:1-3).

Stádo v zlých rukách: Takto vraví Hospodin, Pán: Beda pastierom Izraela, ktorí pasú sami seba! Či pastieri nemajú pásť stádo? Tuk jete i vlnou sa odievate, tučné zvieratá zabijate, ale stádo nepasiete! Slabé ste neposilňovali a choré neliečili, poranené neobväzovali a porozháňané nezavracali, ani stratené nevyhľadávali, ale ovládali ste ich mocou a násilím. Preto boli rozptýlené, bez pastiera, slúžili za potravu všelijakej divej zveri a boli rozptýlené. (Ez 34:2-5).

Stádo v dobrých rukách: Lebo takto hovorí Hospodin, Pán: Teraz som tu ja; pozhľadúvam svoje ovce a postarám sa o ne. Ako sa pastier stará o svoje stádo v deň, keď je uprostred svojho rozptýleného stáda, tak sa i ja postarám o svoje ovce a vytrhnem ich zo všetkých miest, do ktorých boli zahnané za oblačného a tmavého dňa. (Ez 34:11-12). Ja sám budem pásť svoje stádo a ja mu umožním odpočívať - znie výrok Hospodina, Pána. Stratené vyhľadám, porozháňané zavrátim, poranené obviažem a choré posilním, ale tučné a silné vyhubím; budem ich pásť ako sa patrí. (Ez 34:15-16) A vy, moje stádo, ste ovcami mojej pastvy a ja som váš Boh – znie výrok Hospodina, Pána. (Ez.34:31).

Osol - v Biblii bol osol obľúbené domáce zviera. Bol väčší, silnejší a pohyblivejší ako osly v našich krajinách. Vydržal ísť celý deň s jazdcom na chrbte. Na svahoch a zlých cestách prekonal koňa. Mal istý krok. Poskytoval cenné služby. Jazdili na ňom všetci, bohatí aj chudobní, významné osobnosti. Používali ho aj na poľnohospodárske práce aj na prepravu tovaru. Preveľmi jasaj, dcéra Sion, zvučne plesaj, dcéra Jeruzalem! Ajhľa, tvoj kráľ prichádza k tebe, spravodlivý a plný spásy, pokorný, sediac na oslovi, na osliatku, na mláďati oslice. (Zach 9:9-10) Biblia stavia proti sebe pokojného osla a koňa, ktorého používali od čias kráľa Šalamúna vo vojne a na ťahanie bojových vozov.

Vtáky, zvieratá, hmyz - v modlitbách, v žalmoch sa biblickí muži a ženy prirovnávali k známym vtákom. Podobám sa pelikánovi na púšti; som ako sova na zručaninách. Bdiem a som ako osamelé vtáča na streche. (Ž 102:7-8) Tu povedal som: Kiežby som mal peruť ako holubica, zaletel by som a býval inde!. (Ž 55:7) Dobroreč, duša moja, Hospodinovi a nezabúdaj na žiadne Jeho dobrodenia! On odpúšťa ti všetky tvoje viny. On uzdravuje všetky tvoje choroby. Život ti vykupuje z hrobu, venčí ťa milosťou

a milosrdenstvom. Život ti sýti dobrými vecami, mladosť tvoja sa obnovuje ako orol. (Ž 103:2-5) Nasycujú sa stromy Hospodinove, cédre libanonské, ktoré On zasadil, na ktorých hniezdia vtáky i bocian, ktorému sú domom cyprusy. Vysoké vrchy sú pre kamzíkova svištom sú útočiskom skaly. (Ž 104:16-18).

Biblia chváli mravce pre ich prezieravosť. Lenivec, choď k mravcovi, pozoruj jeho cesty, aby si zmúdrel! Hoci nemá kniežatá, ani dozorcú, ani panovníka, chystá si v lete svoj chlieb, v žatve zbiera potravu. Dokedy, budeš vylihovať, lenivec? Kedy vstaneš zo svojho spánku? (Pr 6:6-9).

V biblických krajinách je kobyliek veľmi veľa. Pre roľníkov, keď sa premnožia, predstavujú veľké nešťastie. Biblia spomína záplavy kobyliek, komárov a múch, ktoré spustošili Egypt za čias, keď boli Hebrejci otrokmi u faraóna. (2.M 8:12-16) V Biblii sa spomína aj drobný hmyz, ktorý nepríjemne štípe. Kráľ Saul žiarlil na Dávida a prenasledoval ho. Dávid mu však unikal a raz naňho zavola: Ved' proti komu vytiahol kráľ Izraela? Koho prenasleduješ? Mŕtveho psa, jednu blchu! (1 S 24:15). Dávid sa veľmi ponížil, aby naznačil veľký rozdiel medzi kráľom a ním.

MODLITBA A SAMOTA

Peter Walker, Po stopách Ježiša, podľa knihy vedca - biblistu spracovaná Soňa Slahová

V celom Lukášovom evanjeliu sa stretávame s tým, že Pán Ježiš často utekal pred ľuďmi a získal tak nejaký čas, aby sa mohol osamote modliť. Je-

žiš bol mužom modlitby, ktorý hľadal vhodnú samotu, aby Jeho vzťah s Bohom zostával najdôležitejší a Jeho vidina Boha čerstvá.

Pán Ježiš odišiel do púšte, aby zdôraznil absolútnu prioritu Boha vo svojom živote a pôsobení. Uvedomuje si skutočný zdroj vlastnej sily a autority. Ide k Bohu, potom môže ísť k svojej činnosti s Bohom, a pre Boha. V sile Ducha vrátil sa do Galiley (L 4:14). Lukáš tvrdil, že šiel do púšte skôr plný Ducha Svätého (Lk 4:1) ale, že teraz sa naplnenie Duchom dosiahlo prostredníctvom skutočnej sily cez modlitbu a samotu. Inšpirácia pre Ježišových nasledovníkov: dôležitosť pôstu v kľúčových bodoch života; využitie Svätého Písma v časoch skúšok; rozhodnutie nájsť vhodnú samotu pred časom skutočného úsilia.

Pán Ježiš, odišiel do púšte. Podobne, ako Dávid, aj On je nový Kráľ, chystajúci sa čeliť svojim nepriateľom. Podobne ako Eliáš, aj On je nový prorok začínajúci náročné pôsobenie a potrebuje sa opätovne uistiť, že sku-

točne hovorí v mene Božom. Izraeliti ako národ strávili 40 rokov v púšti a rovnako teraz Ježiš strávil 40 dní v Judskej púšti – tento čas nebol reptaním proti Bohu, ale dôverou v Jeho Slovo, takže uspel tam, kde Izrael sklamal.

Tri pokúšania odrážajú niečo z putovania Izraelitov do Zaslúbenej krajiny: najprv reptali na púšti proti jedlu; potom Mojžiš vyšiel na horu Nebo, odkiaľ letmo zazrel zaslúbenú krajinu; potom založili Jeruzalem a postavili chrám, ako miesto na uctievanie Boha.

Podobným spôsobom pokúšal diabol Pána Ježiša: najprv Ho zvádza túžbou po chlebe; potom Ho vedie na vysokú horu, odkiaľ „vidí všetky kráľovstvá sveta“; napokon Ho prinesie až na vrch Jeruzalemského chrámu.

Dáva nám tu jasné signály, že príbeh vykúpenia sa opakuje, dosiahne kritický okamih plnenia a výsledok príbehu spočíva priamo na Ježišových pleciah.

„Skôr nemôže byť Kristus našou pomocou, kým nebudeme sami v sebe bezmocní.“ *Luther*

„Viera a láska sú podstatou kresťanstva. Viera prijíma, láska dáva. Viera privádza ľudí k Bohu, láska privádza Boha k ľuďom. Viera sa najlepšie vyvíja v zdanlivo nepriaznivých podmienkach. Keď sa vyslobodí z dôvery v človeka, zo skúseností, nálady, citov a podobných pút, ľahko sa vznáša k nebesiam.“

Spurgeon

VYSTÚP NA GOLGOTU

Vincent Blažko

Tanečným krokom ku nám prichádza
z karnevalu Popolcová streda.
Už za bubnami stavia sa hrádza,
za ňou čas vážny čas tanca strieda.

Dozneli údery cimbalových tónov,
bujará veselica utícha.
Zmámení ľudia s dušou trudnou
snáď túžia vykročiť aj do ticha.

No i tam počuť údery kladív,
satanov sluha už zbíja kríž.
A nám otázka beží svedomím:
ku akej moci, človek, vykročíš?

Či k moci hriechu, ktorý plodí tmu,
či k moci Božej, ktorá svetlom je?
Obidve moci tvoria Golgotu,
no iba jedna život formuje.

Vykročme spolu na vrch Golgoty
a odtiaľ hľadáme na náš padlý svet.
Budeme vidieť aké útrapy
musela premôcť Kristova obeť!

Z Golgoty vidno v brieždivom ráne
otvorený hrob nových nádejí!
Po chmúrnej noci príde svitanie,
krížom sa čistí obzor zahmlený.

BLAŽENÁ RADOSŤ

Danka Zubčáková

Keď som žila bez Teba,
prišiel si ku mne.
Keď ma oviol smrť tieň,
prišiel si ku mne.
Povedal si: Neplač už,
si moje dieťa,
Ja som tvoj Boh a tvoj Pán
a milujem ťa.

Odvtedy už neblúdím,
poznám, kam idem,
do nebeskej krajiny,
tam s Ním zídem.
Tam už slzy nekanú,
bolesť nedesí,
tam sa stretnem s Ježišom,
budem navždy s Ním.

*(Dá sa spievať na melódiu piesne
Elvisa Presleyho „Love me tender“)*

VERNOSŤ

*autor neznámy, prevzaté
z časopisu Rozsieváč*

Byť verný, oddaný,
vytrvať na stráží,
mať srdce, ktoré
po odmene nebaží.

Ktoré vie hanu zniešť,
nestojí o chválu...
Ó, Pane, tú moju
povahu nestálu
zázrakom premeniť
môže len Tvoja moc
- veď si už premenil,
prišiel si na pomoc.

Byť verný, Pane môj,
ach, stále verný byť.
Mať rýdzu statočnosť
a nikdy nezradiť.

Tvoj kríž, hľa, nad biedou
víťazstvo znamená!
Z milosti dostal som
aj vernosť do vena.

JUBILANTI CZ

Marec 2010

Kohanová Ernestína	5.3.
Rysuľová Viera	7.3.
Jaroň Zdenko	10.3.
Horvay Tibor	15.3.
Kičinová Ivana	19.3.
Chladoň Viktor	24.3.
Liptajová Alena	27.3.
Bocková Anna	29.3.
Kurdelová Marta	30.3.

Apríl 2010

Feriančeková Emília	1.4.
Kubíková Marta	2.4.
Stankovianský Pavol	7.4.
Pokorná Mária	8.4.
Piovarová Irena	13.4.
Mižičová Anna	23.4.
Ovčárová Mária	23.4.
Hasajová Zlatica	24.4.
Guzanič Jaroslav	27.4.
Roško Ján	28.4.

VYPÍSANÉ Z MATRÍK V MESIACOCH JANUÁR - FEBRUÁR 2010

Sviatosť Krstu svätého prijali: Lenka Suranovská, Nikola Hozzová, Matej Chúpek, Michala Frigová

Do večnosti v nádeji na vzkriesenie odišla: Ema Lachová (76)

POZÝVAME NA PRAVIDELNÉ STRETNUTIA

konfirmandi – každý utorok, 1. roč. o 15:00 h a 2. roč. o 16:30 h

spevokol – každú stredu o 17:00 h

modlitebné spoločenstvo – každý štvrtok o 16:30 h

biblická hodina – každý štvrtok o 18:00 h

mládež – každý piatok o 18:00 h

detská besiedka – každú nedeľu počas Služieb Božích

NA TRETÍ DEŇ

Vincent Blažko

Kamenná pečať na hrobe
i s vojskom otvor stráži.
Ešte spí ľudstvo v porobe,
skrytá moc v zradnej paži.

Dva dni ten chladný kameň
spal,
dve noci strážil telo.
Z kríža Ho s pietou Jozef sňal,
tam za nás bôľne pnelo.

V tretí deň pečať kamennú
Božia moc strhla z hrobu.
Máriu plačom zronenú
stretol Pán v rannú dobu.

Baránok slávne z hrobu vstal!
Pokoj vám! – zneje svetom.
Životu poctu krížom vzdal,
vítazstvo našou métou.

Kde je smrť hadí osteň tvoj?
Má pevný základ viera!
K nebesiam cieľ žitia boj,
Kto verí – neumiera!

Tajomstvo smrti u Boha,
kríž v život pretavený!
Nad nami jasná obloha
a v nebi veniec slávy.

MAREC

4.	Št. 18.00	-	Poprad, večerné služby Božie
7.	Ne. 09.00	-	Poprad, 3. pôstna nedeľa
	10.30	-	Stráže, sviatosť Večere Pánovej
11.	Št. 18.00	-	Poprad, večerné služby Božie
14.	Ne. 08.00	-	sviatosť Večere Pánovej
	09.00	-	Poprad, 4. pôstna nedeľa
18.	Št. 18.00	-	Poprad, večerné služby Božie
21.	Ne. 09.00	-	Poprad, Smrtná nedeľa, pašiové služby Božie
24.	St. 15.00	-	DD Komenského ul., sviatosť Večere Pánovej
25.	Št. 15.00	-	DD Xenón, sviatosť Večere Pánovej
	18.00	-	Poprad, večerné služby Božie
28.	Ne. 09.00	-	Poprad, Kvetná nedeľa, pašiové služby Božie
	10.00	-	sviatosť Večere Pánovej
	11.00	-	Spišská Sobota, sviatosť Večere Pánovej

APRÍL

1.	Št. 18.00	-	Poprad, Zelený štvrtok,
Služby Božie s Večerou Pánovou
2.	Pi. 09.00	-	Poprad, Veľký piatok, pašiové služby Božie
	10.00	-	sviatosť Večere Pánovej
4.	Ne. 09.00	-	Poprad, 1. slávnosť veľkonočná
	10.30	-	Stráže, 1. slávnosť veľkonočná
5.	Po. 09.00	-	Poprad, 2. Slávnosť veľkonočná
11.	Ne. 09.00	-	Poprad, 1. nedeľa po Veľkej noci
15.	Št. 18.00	-	Poprad, biblická hodina
18.	Ne. 09.00	-	Poprad, 2. nedeľa po Veľkej noci
22.	Št. 18.00	-	Poprad, biblická hodina
25.	Ne. 09.00	-	Poprad, 3. nedeľa po Veľkej noci
	10.30	-	Spišská Sobota, 3. nedeľa po Veľkej noci
28.	St. 15.00	-	DD Komenského ul., biblická hodina
29.	Št. 15.00	-	DD Xenón, biblická hodina
	18.00	-	Poprad, biblická hodina